

Pápa többet érdemel

Tisztelt Szerkesztőség! Kedves Barátaim! Néhány évvel ezelőtt megtisztelték azzal, hogy nemzeti ünnepeink egyikén lapszámukban helyet adtak egy szerény írásomnak, amelyre a szerkesztőség egy pápai születésű tagja bízottatott.

Az írás szülővárosomról, szellemi-lelki otthonomról: Pápáról szólt. A városról, amely – oly sokunkéhoz hasonlóan – meghatározta gondolkodásmódot, értékrendemet. Persze elsősorban a családom – szüleim, nagyszüleim – és iskoláim – tisztességes, nemzeti érzelmű tanáraim – hatásán keresztül, akik képesek voltak közvetíteni „a Dunántúl Athénjének” polgári öntudatát, házafigását. E város múltját a reformátor mártírok, a szabadságharc mellé állt csodarábbi, a református kollégium híres tanárai (többek között Tarczy Lajos, Bocsor István), még híresebbé vált tanítványai (Petőfi, Jókai, Eötvös Károly, Nagy László, Csoóri Sándor s a többiek), a bencés gimnázium (Kaposy Luciánnal, Deák Ferencsel), a városépítő Eszterházy püspök, a szociális érzéssel megáldott csehországi zsidó textilgyáros Perutz és mások határozták meg, akiknek keze munkája, szelleme a várost hosszú időn keresztül Veszprém megye valóságos kulturális és gazdasági központjává tette. Jelenét pedig az a rendszerváltozás időszakának közös gyökérezetéből táplálkozó polgári koalíció, amely dr. Kovács Zoltán polgármester úr mögött felsorakozva dolgozik a várost az 1948–1990 közötti „gyarmati” időszakában ért veszteségek és hátrányok pótlásán, illetve ledolgozásán. E polgári koalíció nem

Papp Jánost s nem is Apró Antalt tekinti politikai elődjének, hanem a nemzeti és a nemzetközi szocializmust egyaránt következetesen elutasító Sulyok Dezsőben, a Független Kisgazdapárt (majd a Szabadságpárt) nemzeti demokrata politikusában, a város volt országgyűlési képviselőjében s ’45 utáni első polgármesterében találta meg saját továbbviendő politikai örökségét. Hogy méltó lesz-e erre, azt majd az utókor eldönti. De ahhoz a jelenben is van joga és erkölcsi alapja, hogy – az általa ápolt és fontosnak tartott sokszínű polgári hagyományra, értékrendre hivatkozva – tisztelettel elvárja a Magyar Nemzet (mint „Polgári napilap”) újságíróitól, hogy a „pápai gyerek” kiszólás folyamatos sulykolásával – már-már eposzi jelzőként alkalmazásával – ne alázzák meg a város lakóinak polgári érzelmű többségét. Természetesen Gy. Ferencnek szíve joga, hogy – jobb híján – ezzel a kétes dicsőséggel „ajándékozta meg” azt a várost, amelynek szellemiségéből szemlétemást nem sokat szívott magába. A lakosság bármely pápai illetőségű tagjának is joga, hogy Gy. Ferencre „a mi kutyánk kölykeként” tekintsen, s akár büszke legyen rá – ha tud –, hogy a földije. De – ha szabadna kérnem – polgári értékrendű honfitársaink körében ne tápláljuk azt a tévképzetet, hogy e politikai kalandornak – a születés helyének történelmi véletlenjén túlmenően – bárminemű köze van ahhoz, amit Pápa e hazának történelme során adni tudott. Mert ennél azért nemcsak Magyarország, de Pápa is többet érdemel.

DR. KÖVÉR LÁSZLÓ ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ